

Το επόμενο χρονικό διάστημα το Κράτος και πιο συγκεκριμένα η Δημόσια Διοίκηση θα βρίσκεται στο στόχαστρο της κριτικής της νέας διακυβέρνησης ΝΔ/ΠΑΣΟΚ. Η κριτική θα στηρίζεται στο κεντρικό μοτίβο ότι “χρεοκοπήσαμε λόγω του μεγάλου και αναποτελεσματικού Κράτους”. Το χειρότερο απ’ όλα είναι ότι τη λεγόμενη Μεταρρύθμιση αναλαμβάνει ένας Φιλελεύθερος εκπρόσωπος από το μεγάλο κόμμα της Ν.Δ.

Και ενώ περιμέναμε μία συγκεκριμένη προγραμματική συμφωνία, με στόχους που να μετριούνται, που να κατευθύνουν και να οργανώνονται οι περιορισμένοι πόροι, ακούσαμε για ευχολόγια και όσο πιο γενικούς σκοπούς για την εξάντληση της τετραετίας. Για παράδειγμα ποια είναι η συμφωνία για την ΕΡΤ; Πώς θα φύγει το μαύρο; Πώς θα οργανωθεί ο νέος Δημόσιος Φορέας. Με 3μηνες συμβάσεις; Αν ναι, τότε γιατί δεν ανακοινώνεται η απόφαση του τρόπου της δημιουργίας του νέου Φορέα της Ραδιοτηλεόρασης; Άλλο παράδειγμα είναι το Αντιρατσιστικό. Ποια από τις 2 απόψεις θα κατατεθεί; Ή το θέμα με τους πληστηριασμούς; Θα ξεκινήσουν; Αν όχι γιατί δεν ανακοινώνεται;

Γιατί δυστυχώς η προγραμματική συμφωνία είναι το μνημόνιο. Ό,τι και να λέμε, ό,τι και να πιστεύουμε η ΝΔ/ΠΑΣΟΚ θα εφαρμόσει τις εντολές της τρόικας που έχουν ανακοινωθεί μέσω του μνημονίου. Η μόνη ευέλικτη απόφαση της Κυβέρνησης έχει να κάνει με τις λεγόμενες πολιτικές αποφάσεις. Ποιες είναι αυτές; Τι θα γίνει με τη λίστα Λαγκάρντ, το εκλογικό σύστημα, πώς θα ψηφίζονται οι νόμοι ή άλλες αποφάσεις που δεν θα στοχεύουν από πού θα αντλούνται έσοδα αλλά πόσα έσοδα θα έρχονται χωρίς να θίγονται οι δυνάμεις που στηρίζουν την κυβέρνηση.

Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας κυβερνητικής πολιτικής είναι η απορρύθμιση. Μια τέτοια “ρύθμιση” υλοποιήθηκε στη Μ. Βρετανία και στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '80. Τα λεγόμενα Ρεγκονόμικς. Η βάση μίας τέτοιας ρύθμισης είναι η βίαιη και απότομη μείωση του Κράτους. Χωρίς κριτήρια, χωρίς στόχους, χωρίς φυσικά κοινωνική ευθύνη, το Κράτος πρέπει να μειωθεί όσο γίνεται. Η πίστη για τη μείωση του Κράτους είναι ανίκητη. Ο Ιδιώτης μπορεί να κάνει καλύτερα και πιο αποτελεσματικά ό,τι κάνει το Κράτος χωρίς πρώτον να έχουμε προβλήματα δημοσίων ελλειμμάτων και δεύτερον βοηθάμε Ιδιώτες να αναπτυχθούν και να κάνουν δουλειές. Με μία λέξη, Νεοφιλελευθερισμός. Μείωση του Κράτους, είναι μείωση του Κοινωνικού Κράτους, του Κράτους Πρόνοιας. Σχολεία, Νοσοκομεία, Δομές κοινωνικής προστασίας, Δημόσια αγαθά, μεταφέρονται ή καταργούνται από τις εγγραφές του Προϋπολογισμού. Στις ΗΠΑ ο Νεοφιλελευθερισμός έφτασε μέχρι και στη μεταβίβαση υπηρεσιών του Στρατού σε Ιδιώτες. Ακόμα ακόμα και στη γενική απορρύθμιση του τραπεζικού τομέα αφού όλα τα ρυθμίζει η αγορά τέλεια. Άσε που το Κράτος και οι Πολιτικοί δε χρειάζεται να έχουν και πολλά στο κεφάλι τους. Είναι πιο απλό να καταργείς ή να κόβεις κάτι, παρά να χτίζεις ή να το αλλάζεις. Πολύ δύσκολο.

Το ακόμα πιο περίεργο είναι η γενική πεποίθηση ότι η μεταρρύθμιση σημαίνει ότι τα δίνουμε όλα σε Ιδιώτες ή καταργούμε ή καλύτερα απολύουμε όποιον Δημόσιο υπάλληλο βλέπουμε μπροστά μας. Άλλωστε μόνο ο Ιδιωτικός τομέας έχει δώσει άνεργους. Ας δώσει και ο Δημόσιος. Μα ο Δημόσιος τομέας έχει ήδη χάσει κοντά στους 300 με 400 χιλιάδες εργαζόμενους αναπληρωτές, ωρομίσθιους, σταζιέρ, με συμβάσεις, εργολάβους κλπ άσε τους επιχειρηματίες που έχουν κλείσει επειδή είχαν πολλές συναλλαγές με το Κράτος. Η πεποίθηση ότι για όλα φταίει το Δημόσιο οπότε κάνουμε μία απλή κατάργηση, συμπίπτει με την απλοϊκή λογική του Κατίδη και των άλλων 20ηδων περί ελαφρότητας των ενεργειών μας, της ψήφου μας και τελικά την αντίληψη “αφού για όλα φταίτε όλοι εσείς εκτός από μένα”.

Το Κράτος και οι δημόσιες υπηρεσίες δυστυχώς έχουν ένα αφεντικό διαφορετικό από τον Ιδιωτικό τομέα. Τους πολιτικούς και την εκάστοτε Κυβέρνηση. Κάθε διάταξη νόμου ή κανόνας που διέπει τις ενέργειες ενός Δημόσιου Υπάλληλου έχει διαταχθεί από έναν ανώτερο Πολιτικό. Η Δημόσια Διοίκηση δεν είναι ουδέτερη. Στηρίζεται στη λογική, την ιδεολογία και τις αποφάσεις των εκπροσώπων που στέλνουμε κάθε φορά στη Βουλή. Αν θέλουμε ένα Κράτος χωρίς πολλά νοσοκομεία ή σχολεία ή ένα ελάχιστο Κράτος Πρόνοιας με λίγους Δημόσιους Υπαλλήλους, τότε το πρόβλημα δεν είναι των Δεξιών ή των φιλελεύθερων, αλλά των Σοσιαλδημοκρατών ή των μεταρρυθμιστών, όπως θέλουν να τους λένε τα τελευταία 5 χρόνια. Οι εκσυγχρονιστές, οι

μεταρρυθμιστές, οι Σοσιαλδημοκράτες τα τελευταία 40 χρόνια ένδοξης πορείας είχαν ως κύριο στόχο και πολιτικό σκοπό την οικοδόμηση ενός Κράτος Πρόνοιας. Ενός δυνατού Κοινωνικού Κράτους. Φίλοι που έχετε μείνει στο ΠΑΣΟΚ το Κράτος Πρόνοιας δεν εξαρτάται από τις Κρίσεις και τα ελλείμματα του κάθε προϋπολογισμού. Το Κοινωνικό Κράτος είναι βασική αρχή του Σοσιαλδημοκρατικού Στρατοπέδου για ένα κοινωνικό δίκτυ ασφαλείας απέναντι στον Καπιταλισμό.

Όπως έχω ξαναγράψει το ΠΑΣΟΚ πέθανε επειδή πέθανε η Σοσιαλδημοκρατία αφού δεν βρήκε λύση να στηρίζει τη βασική της αρχή ότι “το Κράτος Πρόνοιας δεν κλείνει, δεν ιδιωτικοποιείται, είναι βασική κοινωνική συνιστώσα για την ανάπτυξη της κοινωνίας”. Το σημερινό ΠΑΣΟΚ βάζει πλάτη να κλείσει και το υπόλοιπο κομμάτι που έχει απομείνει στο Κράτος. Αυτή η μετάλλαξή του δεν συγχωρείται από τους αριστερούς ή πιο γενικά από τη Δημοκρατική παράταξη. Ό,τι και να γράφεται ή να ακούγεται από ΜΜΕ του πάλαι ποτέ χώρου της Κεντροαριστεράς, αν σε κάθε κίνηση βλέπεις απλά μία διεκπεραίωση προσωπικών συμφερόντων με το επικάλυμμα μίας μεταρρύθμισης, τότε όχι μόνο γυρίζεις την πλάτη αλλά πρέπει να πιστέψεις ότι για να διατηρήσεις τα προσωπικά σου πιστεύω και την αξιοπρέπειά σου, δεν μπορείς άλλο να τους στηρίζεις. Πρέπει να τους ανατρέψεις. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Ο μονόδρομος της μεταρρύθμισης πέθανε όταν διώξανε κακήν κακώς τη Μ. Θάτσερ από τη Μ. Βρετανία. Και μάλιστα από το ίδιο της το κόμμα.

Άκης Χουζούρης